

РЕШЕНИЕ

№ 1005

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО II ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галя Митова

Членове: Валентина Ангелова
Милен Евтимов

при участието на секретаря Мариана Д. Ружина
като разгледа докладваното от Галя Митова Въззивно гражданско дело №
20211100509302 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален
кодекс (ГПК).

С Решение № 20106584 от 27.04.2021 г., постановено по гр. дело № 31165 по описа
за 2020 г., **Софийският районен съд, III ГО, 83^{-ти} състав, е изменил**, на основание чл. 150,
предл. 1 и предл. 3 СК, **размера на присъдената с Решение № 19241 от 21.11.2016 г.,**
постановено по гр. дело № 51823/2016 г. на СРС, III ГО, 80^{-ти} състав, **месечна издръжка - в**
полза на детето А. К. И. в размер на 200.00 лева, и в полза на детето П. К. И. в размер на
150.00 лева. **Осъдил е К. Ц. И., ЕГН *****, да заплаща на малолетното му дете А.**
К. И., ЕГН ***, действаща чрез нейната майка и законен представител В. П. В.,**
ЕГН ***, месечна издръжка в размер на 250.00 лева, считано от 15.07.2020 г. до**
настъпване на законна причина, изменяща размера ѝ или прекратяваща издръжката, като е
отхвърлил иска в останалата му предявена част до сумата от 300.00 лева. **Осъдил е К. Ц.**
И., ЕГН ***, да заплаща на малолетното му дете П. К. И., ЕГН *****,**
действащ чрез неговата майка и законен представител В. П. В., ЕГН ***,**
месечна издръжка в размер на 250.00 лева, считано от 15.07.2020 г. до настъпване на
законна причина, изменяща размера ѝ или прекратяваща издръжката, като е **отхвърлил** иска
в останалата му предявена част до сумата от 300.00 лева. **Осъдил е К. Ц. И. да заплати по**
сметка на СРС сумата от общо 216.00 лева – държавна такса по така увеличените
размери на издръжките. **Осъдил е К. Ц. И. да заплати на П. К. И. и А. К. И., действащи чрез**

тяхната майка и законен представител В. П. В., сумата от **100.00 лева – разноски по делото. Осъдил е П. К. И. и А. К. И., действащи чрез тяхната майка и законен представител В. П. В., да заплатят на К. Ц. И., сумата от 210.42 лева – разноски по делото.**

С Разпореждане № 20120434 (без дата), на основание чл. 242 ГПК, е допуснато предварително изпълнение на Решението относно присъдените издръжки.

Ответникът К. Ц. И. (въззивник в настоящото производство) е останал недоволен от така постановеното Решение и го е **обжалвал с въззивна жалба**, вх. № 25101032 от 14.06.2021 г. по описа на СРС, в частта, в която е осъден да заплаща на малолетното си дете **А. К. И. месечна издръжка в увеличения размер от 200.00 до 250.00 лева, и в частта, в която е осъден да заплаща на малолетното си дете П. К. И. месечна издръжка за сумата над 165.00 лева до уважения размер от 250.00 лева.** В жалбата се излагат оплаквания за неправилност на съдебното решение в атакуваните части, като се поддържа, че са допуснати от първата инстанция процесуални нарушения при събирането и преценката на доказателствения материал – повърхностен подход на съда, като са приети по делото непредставени от ответника писмени доказателства (свидетелство за регистрация на МПС, медицински документи и документи за имущество), а молбите на тази страна за коригиране на посочената неточност са оставяни от първата инстанция без внимание и последици. Неправилно от съда са отхвърлени и реално ангажирани от ответника относими доказателства, посредством които се установявало, че дава на децата си парични средства, извън съдебно определената издръжка. Според доводите на ответника останало недоказано по делото от ищите, чиято е доказателствената тежест за това, и основанието на иска - нараснали нужди на децата. Неустановени били твърденията, че на децата са купени лаптопи и смартфони за онлайн обучението по време на пандемията; че са посещавали курсове по китара, пиано, пеене и същите са заплащани реално. Съдът игнорирал и възраженията, че бележките от езиков център за обучение на децата по английски език не били придружавани от документи по Закона за счетоводството и ДОПК, които да доказват реално плащане на тези разходи. Не е коментирано от първостепенния съд и участието на бащата със средства, извън дължимата издръжка за закупуване дрехи, играчки, културни и образователни занимания и развлечение, за което обстоятелство ответникът ангажирал доказателства. Във въззивната жалба се релевират и оплаквания, че първоинстанционният съд неправилно е преценил възможностите на ответника да заплаща увеличените размери на издръжките, тъй като сумите за транспорт и ваучерите за храна не съставлявали увеличение на доходите му. Съобразно изложените доводи моли въззивния съд да отмени Решението в обжалваните части и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли изцяло иска за увеличение на издръжката по отношение на детето А. К. И., а по отношение на детето П. К. И. - за разликата над 165.00 лева до 250.00 лева. Въззивникът претендира присъждане на сторените във въззивното производство разноски. Представи и писмени бележки по делото.

Ищите – малолетните А. К. И. и П. К. И. (въззиваеми страни в настоящото производство), действащи чрез тяхната майка и законен представител В. П. В. в срока по чл. 267, ал. 1 ГПК са подали отговор на въззивната жалба, в който са оспорили същата като

неоснователна по изложените в нея оплаквания за неправилност на съдебния акт в обжалваните части. Въззиваемите претендират разноски за въззивното производство.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от страна в първоинстанционното производство, имаща правен интерес от обжалването, и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване валиден и допустим в обжалваните части съдебен акт.

Решението в частта, в която исковете са отхвърлени за разликата над 250.00 лева до предявените размери от по 300.00 лева; в частта, в която искът е уважен до размера на сумата от 165.00 лева за детето П. К. И. и Разпореждане № 20120434, с което е допуснато на основание чл. 242 ГПК предварително изпълнение на присъдените издръжки, като необжалвани, са влезли в сила.

Софийският градски съд, като прецени доказателствената съвкупност и обсъди доводите на страните по реда на въззивното производство и съотнесени към релевантния закон, и при така очертания от жалбата предмет на спора, **прие следното:**

При постановяване на обжалвания съдебен акт Софийският районен съд е приел за установено (като не е било и спорно в отношенията между страните), че ишците са деца на ответника К. Ц. И. от брака му с майката В. П. В., прекратен по взаимно съгласие с влязло в сила Решение № 19241 от 21.11.2016 г. по гр. дело № 51823/2016 г. на СРС, III ГО, 80-ти състав. Със същия съдебен акт е осъден ответникът К. И. да заплаща на детето А. И., родена на 27.06.2009 г., месечна издръжка в размер на 200.00 лева, а на детето П. И., роден на 27.05.2011 г. - месечна издръжка от 150.00 лева, чрез тяхната майка и законен представител В. И. (след прекратяване на брака с фамилно име "В."), считано от 01.10.2016 г., ведно със законната лихва, до настъпване на законна причина за изменение или прекратяване на издръжката.

Обосновано е от първата инстанция, че от присъждането на посочените издръжки е изминал период от около 4 години и половина, през които са се променили трайно обстоятелствата, при които е определен първоначалният размер на издръжките. Ишците са пораснали, с което дефинитивно са се увеличили и потребностите им от средства за съществуване и социално – културно развитие, които не могат да бъдат задоволявани с издръжката, давана в досегашният ѝ размер. От представени писмени доказателства е установено, че ишците са посещавали от години целогодишни курсове по английски език.

На следващо място, прието е от първоинстанционния съд, че доходите на ответника са установени по делото (служебна бележка, изх. № 100 – 2701/01.03.2021 г.) в размер на около 1400.00 лева – средномесечно брутно трудово възнаграждение, като към този размер бащата получавал и допълнителни средства – ваучери за храна и карта за градски транспорт. Обсъден е фактът, че ответникът няма задължения към друго дете. Доходите на майката са установени в размер на около 2 500.00 лева, но първата инстанция е отчела релевантното обстоятелство, че майката полага непосредствените грижи за ишците и ги издържа не само с парични средства, а по всякакъв начин. В тази връзка е обосновано, че издръжките, които

бащата ще заплаща, следва да бъдат допълнени със средства от майката в размер на около 150.00 лева, или е определен общ размер на месечната издръжка за децата и дела на всеки от родителите в нея.

При тези данни, първостепенният съд е достигнал до извода, че ответникът може да заплаща месечна издръжка за всяко дете от по 250.00 лева – увеличил е размера на издръжката на малолетната ищца А. И. с 50.00 лева и издръжката на малолетния ищец П. И. - със 100.00 лева.

Първостепенният съд е намерил за неоснователни искове в останалата им предявена част до 300.00 лева месечно за всяко дете.

Въззивният съд споделя така установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените въз основа на нея обосновани изводи, като не намира основания за изграждане на различни изводи въз основа на доказателствената съвкупност по делото. Настоящият съд препраща към тези доказателства и изводи, на основание чл. 272 ГПК. С оглед доказателствата във въззивната инстанция и оплакванията в жалбата въззивният съд излага и свои мотиви.

Във хода на съдебното дирене във въззивната инстанция са приети като писмени доказателства по делото следните документи – Удостоверение, изх. № 2022-1142/01.06.2022 г. на “Банка ДСК” АД (работодател на майката В. В.) и Писмо, изх. № 100-8857/06.10.2022 г. на “СОФ К.” АД, Летище “София” (работодател на въззивника К. И.), от които документи се установяват съответно доходи на майката от брутно трудово възнаграждение за периода м. 06.2021 г. – м. 05.2022 г. в размер общо 39 368.88 лева. Следва да се посочи, че през м. март е платена на майката еднократно сума в размер на 9762.51 лева, иначе (без посочената еднократно сума) средномесечното брутно трудово възнаграждение на В. В. за посочения период възлиза на около 2 500.00 лева. Доходите на бащата за същия период – като средномесечно нетно трудово възнаграждение са около 1 700.00 лева, към която сума следва да се прибавят получаваните месечно 426.80 лева за социални придобивки (ваучери по КТД, ваучери за храна, съгласно ЗКПО, карта за градския транспорт), и средствата за Коледа - платени еднократно през м. 11.2021 г.

По делото не са приети други допустими и относими доказателства, на които въззивният съд да основе изводите си.

Съобразно тази фактическа установеност и приложимия закон, по свое убеждение, **въззивният съд достигна до следните изводи:**

Въззивната жалба е неоснователна.

Неоснователни са оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения при събирането и преценката на доказателствения материал и за игнориране на възраженията на ответника. Действително, с определението от 29.10.2020 г., обективизиращо проекта – доклада на съда, са допуснати като доказателства документи, за които е отразено да са представени от ответника – свидетелство за регистрация на МПС, медицински документи и документи за имущество. Тези документи са заличени от допуснатите по

делото доказателства с протоколно определение от 02.02.2021 г. Със същото определение съдът не е приел като доказателства по делото, представени от ответника договори за мобилни услуги, гаранционна карта и касови бележки, поради тяхната неотносимост към предмета на делото. Въззивният съд намира, че правилно от първата инстанция не са допуснати като част от доказателствения материал по делото посочените документи, тъй като са негодни да установят релевантни за спора факти. Исканите да бъдат приети като писмени доказателства документи са от 2017 г. и същите не установяват пълно или частично задоволяване на нуждата от издръжка на ишците, което да стане опора на извод, че предявените искове са изцяло неоснователни.

Правилно са ценени от съда представените към исковата молба 2 бр. служебни бележки от Образователен център “Астра“, посредством които се установява, че за периода м. 10.2016 г. – м. 05.2020 г. детето А. И. е посещавала целогодишни курсове по английски език, за което са заплатени такси в общ размер от 2 431.00 лева, а детето П. И. е посещавало същия образователен център в периода от м. 10.2017 г. – м. 05.2020 г. и е заплатена общо такса в размер на 1 868.00 лева за целия период на обучение. Служебните бележки имат доказателствена сила, бидейки частни свидетелстващи документи, от които се установява, че посочените суми са заплатени - признанието за получаването им е изходящо от управителя на образователния център. Или, в тази им част служебните бележки имат значение на “разписка“ и не е необходимо да бъдат придружавани от документ по Закона за счетоводство, за да се приеме за установен фактът на плащане на процесните суми.

Съгласно задължителните указания за съдилищата, дадени с т. 7 от ППВС № 5/1970 г. (което не е загубило силата си), за да се уважи искът по чл. 150 СК (чл. 86 СК – отм.), е необходимо трайно съществено изменение на нуждите на издръжаните или трайна съществена промяна във възможностите на задълженото лице. Двете разпоредби на Семейния кодекс имат идентично съдържание. Предпоставките са формулирани евентуално, като на преценка подлежат и конкретно установените по делото доходи на лицето, дължащо издръжката. Предвид посоченото, правилно от първата инстанция са изложени съображения, че от времето, когато е определена първоначалната издръжка за двете малолетни деца (когато все още не са били ученици), е изминал продължителен период, през който дефинитивно са се увеличили нуждите им от издръжка. С порастването на децата се увеличава и кръгът от обществени отношения, в които участват, поради което се увеличават и разходите необходими за тяхното правилно отглеждане и възпитание – пропорционално нарастват нуждите им от средства за храна, дрехи, учебни пособия, транспорт, извънкласни занимания по интереси, посещения на развлекателни мероприятия и пр. Ето защо въззивният съд не споделя релевираните с жалбата оплаквания за недоказаност на увеличени потребности на ишците от издръжка, както по изложените съображения, така и с оглед на посоченото по – горе относно доказателствената стойност на приетите две служебни бележки от Образователен център “Астра“.

Мотивите на първостепенния съд, че майката В. В. полага непосредствените грижи за децата, изцяло кореспондират с постановките на посоченото ППВС, и формираната по

приложението на чл. 150 СК съдебна практика, съгласно която на родителя, който непосредствено полага усилия по отглеждане и възпитание на детето, а в случая децата са две, се определя по – малък дял от общо дължимата от двамата родители издръжка, тъй като този родител, както е посочено и от първата инстанция, предоставя “издръжка“ не само чрез парични средства. Ето защо, аргументите на въззивника, че майката на въззиваемите има по – високи доходи от неговите и следва да плаща по – голям дял от издръжката на ишците, са неоснователни. Още повече, че при разговора на социалните работници с детето А. (социален доклад на Д“СП“ – Люлин - на л. 69 от първоинстанционното дело), е установено, че въззивникът се вижда с ишците два пъти месечно. През останалото време грижи за децата полага тяхната майка.

По отношение на установения доход на ответника въззивният съд намира, че е изцяло във възможностите му да отделя и заплаща месечно общо на двете деца сумата от 500.00 лева (издръжките за двете деца са увеличени общо със 150.00 лева). Доходът му от около 1 700.00 лева месечно е приблизително средния за град София (съгласно официалните статистически данни на НСИ за периода на цялата 2022 г.). Още повече, че въззивникът получава суми за градски транспорт и храна, които предоставени му от работодателя намаляват разходите на бащата И. за задоволяване на тези потребности от нетното му трудово възнаграждение.

За пълнота следва да се посочи, че по делото няма данни, които да сочат, че въззивникът И. има алиментни задължения към други лица, или че страда от заболяване, налагащо ежемесечни разходи за лечение – т.е. не са доказани други обстоятелства, при наличие на които да се преценява възможността на този родител да дава издръжка, извън критерия “доход“.

Ето защо правилно първоинстанционният съд е приел, че издръжките на двете деца следва да бъдат изменени, като ги е увеличил на по 250.00 лева за всяко дете, считано от датата на исковата молба до настъпване на законна причина, изменяща или прекратяваща съответната издръжка.

Съобразно изложеното, **първоинстанционното Решение**, като **правилно**, постановено в пълнота със събраните доказателства и при спазване на материалния закон и процесуалните правила, следва да бъде **потвърдено в обжалваните части**. С решението първоинстанционният съд правилно е разпределил отговорността за разноските, включително правилно е определил държавната такса върху увеличението на издръжките, в съответствие с разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК.

По разноските за въззивната инстанция.

При този изход на спора във въззивното производство искането на въззивника за присъждане на разноски за въззивната инстанция се явява неоснователно и следва да се остави без уважение.

Въззиваемите са заявили искане за присъждане на разноски, което е основателно до доказвания по делото размер от 500.00 лева – адвокатско възнаграждение, платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие (на л. 28 от въззивното дело).

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20106584 от 27.04.2021 г., постановено по гр. дело № 31165 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 83^{-ти} състав, **в обжалваните части**, вкл. и относно разноските.

ОСЪЖДА К. Ц. И., ЕГН *****, да заплати на А. К. И., ЕГН *****, и П. К. И., ЕГН *****, действащи чрез тяхната майка и законен представител В. П. В., ЕГН *****, сумата от 500.00 лева – разноски за въззивното производство.

ОСТАВЯ без уважение искането на К. Ц. И. за присъждане на разноски за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО, съобразно чл. 280, ал. 3, т. 2 ГПК, е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____